

вить страданія. Увы! колко съмъ злочестъ! моитѣ гонители ма окърбяватъ доро въ нещастіето ми: Гръція не познава моитѣ страданія, теглилата ми порастятъ. Атридытѣ ма докарахъ въ туй положеніе: нека боговетѣ имъ го върнѣтъ!

„Послѣ азъ му разказахъ съ кой начинъ Гърцитѣ ма бѣхъ тамъ оставили. Като изслуша моитѣ страданія, той ми разказа своитѣ. Подирь смъртъта на Ахилла, рече той азъ тосъ часъ го пресѣкохъ, като му рекохъ: Какъ! Ахиллъ умрѣ! Прости ми, сыне мой, дѣто прекъсвамъ приказката ти чрезъ сълзытѣ които длѣжъ на баща ти. Неоптолемъ ми отговори: Вый ма утѣшавате като ма прекъсвате: колко ми е мило да гледамъ Филоктита да оплаква баща ми!

„Неоптолемъ като пое приказката си, ми рече: Подирь смъртъта на Ахилла, Одиссей и Финиксѣ додохъ да ма търсѣтъ като ма увѣрявахъ, че безъ мене Гърцитѣ не можали да преземѣтъ Троя. Тѣ не срѣшнѣхъ никое затрудненіе да ма отведѣтъ съ тѣхъ си; защото скърбыта за Ахилловата смъртъ, и желаніето да наслѣдовамъ неговата слава въ тѣзи прочута война ма подбуждахъ достатъчно за да ги послѣдовамъ. Стигамъ на Сигей (а); войската са събира около мене; сѣкый са кълне че вижда въ мене Ахилла; но, увы! той не съществуваше вече. Младъ и безъ опытность азъ мисляхъ че можъ сичко да са надѣвѣхъ отъ тѣзи които ми отдавахъ толкози похвалы. Найпърво азъ поискахъ отъ Атридытѣ бащинитѣ си оржжія; тѣ ми отговорихъ сурово: Ты ще земешъ сичко друго което му принадлежеше; но колкото за оржжіята му, тѣ сж назначены за Одиссея.

„Тосъ часъ азъ са смаяхъ, заплакахъ; но Одиссей безъ да са смути ни наймалко, рече ми: Младо момче, ты не си участвувалъ заедно съ насъ въ опасноститѣ на тѣзи дълга обсада; ты не си заслужилъ таквызи оржжія; съ туй еще ты говоришь много гордо: никога ты нема да ги земешъ. Оголенъ тѣй неправедно отъ Одиссея, азъ са връщамъ въ островъ Скиросъ, помал-

(а) Носъ на Еллеспонтъ.